

Lida Vadi.

ALATOK

EESTI TÖÖTARLASTE GÜMN: KIRJANDUS-
TEADUSLIKU RINGI AJAKIRI.

N° 2.

TARTUS, MÄRTS 1923. a

Haarak.

Eesti tütarlaste gümn: Kirjandus-
-teadusliku ringi
ajakiri.

9.

Väljaandja: E.T.G. kirjandus-teaduslik ring.

Toimetaja: ajakirja toimkond.

1A

40327

Sisu:

Vaige.

S. P.

Ellie Jaska

D. Sümmeson.

K. Kirolosu

S. P.

Ellie Jaska

L. K.

L. K.

Mu õhtu pila.

Tusk.

Karikas.

+ + +

Haigemajas.

Tühjaks jäi.

Röömnud valla!

Noorte pessimism ja
kahilused.

Tartu õpilasaajanirjad 1922/23

2/182180

Mu õhtu piko...

Vaige.

Sa värvistad nii mõttetaevast
Kui kõrge, tundeid veellev õhtu piko.
Sai ilme nii mu ihmjaa taavõle
Ja pelgus udu looris valjust.

Kui inimesist määrat pürest
Ehk hālois otsides sind nõrke jalg,
Mis sest! mind huvimal vaib vel pilvepalg
Tulul puhunib teised mõtted meelest.

Küüd leegitseb - on saatustlook karm -
Su lapse selge silm, mill' vööras süü,
Mu meelin kui nägemata valgus.

Kui tumaline nõrk tõuseb tõrm
Ja hajub aatomitena pilve rüü,
Siis leinan, eksin kuni ilmub uus.

Tusk.

S. P.

Mõtteid kui rusuks tõhn painajalin, raske.
Kui unile suikuv mu meeleolu hämarbänd valg.
On neid... Kuid südamis sügise õudsuste alg';
Kõik vere vaaks kui mürgitud vase.

Ah, tundmata olemisrõõmust joobuda kõrki
mind laske!
Kõrki veel tunda humavat noorust täis jõudu.
Ent mabala, poisid lained ei tüürusta sõnile sõudu
'jääb igavest' tundmatuks tee, mis viib võimsate
tormide kaudu.

Karikas.

Elle faska.

Kõik oli valmis piduks; oodati vaid neid, kellele
oli määratud niipalju. Need olid suured annid, kallid,
ent mitte taolised, mitte ühehindsed. Üks neist oli must
kristallkarikas, mis eraldus teisist oma kummalise
valgusega.

Tuli loomad, lendasid linnud, - üks varem, teine
hiljem. Looja jagas kingid, rõõmustid kõik, olid rahul

omaga, olid õnnelikud. Ent ilusaim, hindseim – must
kummalise valgusega karikas jäi peremehele.

Kellele küll pidi saama see? Kes oli see õnnelaps ja
kus viibis ta nii kaua emal omast õnnest?

Must karikas oli ülalt lai, kitsenes allapoole ning
lõppes terava jalaga. Ta oli ääreni täis valkjaskol-
last vedelikku, mis sädeles päikese loosa all nii su-
lavalu.

Tasane tuuleil puhus, kõigutas karikad ning
peente piiskuna poetus alla kallist viina. Päike
värises taivasinas, viivendades lendasid tummad kii-
red karikasse, imedes kallist viina ning pilverullid
värvusid vähehaaval kollasiks.

Kurvast vaatas alla Looja: tal oli hale meel
kallist ningist, mida häävitas tuuleil ning põletas
päike.

Roomas küü ja ronis sisalik mooda musta maa-
pinda; nilpisid omi kaheharulisi neeliga mahalan-
gend piiskui ning hummusid nende hääbusist ning
magususist.

Tälle puhust tuul, vähendades kallist viina mus-
last karikast; enam ning enam murejooni ilmus

Sooja näole.

Ennär! Saal tuli nähtavale eemal silmpiril
tilluks püunt, mis pika aja möödudes lähenes ning
suurenes. Selle ilmumine pühkis murejooned Sooja
näolt, mida püüas hõbehall juustekroon; ta silmad
loid sätlema, sest ses noorus tundis ta selle, kellele
oli määrat must kristallkariikas.

Ent inime istus maha tihedale murule ning ei
lähenenõrki. Ta silmad olid avat, ent nad ei näind
midagi. Ta oli surmani väsinõ selle otsimisest, keda
nägi vilksahtlemias enese al ning kes kadus järgmi-
sel hetkel. Kausa oli inime uskund ta olemasollu,
nii kindlasse tõsiasja: kausa oli rännand kesk hääle-
tuid väiju selle teadmiseaa, et jõuab word selleni, mille
nagu hingõnnistuse järele igatsõb. Word paistis see
otsijale nii kättesaadavana, et isegi näsi ta järele siru-
tus, ent viirastusena kustus see kesk avarat ilmaruu-
mi.

Kuiõ leidis inime end jäisest pettumuste võrgust,
millest polnud loota pääsu. Kogu ta taum oli kuhund
püika rändamise päale. Ja kuiõ polnudki soovi min-
na kuhugi, sest igalpool enese ümber nägi ta tühjust.

helli haigutavat tühjust. Ja kas maksab otsida
põrgust, kus paharetid tulisi nooliga inimhingi pii-
navaid, hädust, naastunnet? Miks üldse otsida säält,
kus midagi pole?

Enime kaalus rohenat pöölnud nätel mis ku-
mises nagu tühi pähklapuu hiiglavilja koor. Viimas-
te illusioonide varemised langesid kokku ning nende jää-
musedki kaalusid tühjusse. Siis otsustas inimhing järg-
mist: pole midagi, mille järgi maksaks püüda. On ole-
mas vaid udused illusioonid ja needki varisevad kokku
ning kaovad tühjusse, mis pole midagi, ent mis neu-
lab enesesse rõiv. Ta ei liikunud paigast, jäi ootama aega,
mil ka tema tühjusse sulaks, eelmina laguneks ruumi
lõpmatusse.

Auras viimseni viim müstallkavikast, värvides kollas-
siks pilveraugad ja Looja vaatas alla küsides eneselt
kas oli ta väärtuse eest hiigla vaua nõudnud, või
oli ta inimese liig nõrga loond?

x x x
x

D. Sümessoon.

Oo, ajada kui taim juuri, vaid korrans tunda

kindlust, siis kogu juuriga väljanistuna põdeda, kogu-
da end ja jälle otsast alata!

Oo, kui hullumeelne tormata mööda omi ilusaid
teid, siis pööa vastu nõva, kolki, musta müüri liia,
tagasi pöörata, uimastetuna seisatada ning vähe hiljem
korrata sama uue energia = uue hooa!

Oo, pööa tulle pista ning mitte kargaks saada!

Teie, mu armsad, kes te nõrgad, pehmed olete, mida
nimetatakse järelandlikkuseks, õrnuseks, saage nõid sellestki
aru, et te aru ei saa, sest alus peab õige olema, mitte
võlts.

Vaadake võrdgi otsukohe ning te näete asju, mis teid
üles äratab unest, ning tunnete omis liikumisi hommiku
kargust. Alguks on külm, ent pärast karastetuina tun-
nete hommiku ilu.

Teie, kes te kuullete vaid sõnu, õppige kuulma ka mõ-
tet ja häälekõla.

Teie pärast kannatasin, see tähendab, Teid armastas, in,
armastan.

Kui ma teid kergiks pidasin, kui kolksid, siis nägin
te naeratavais suukses jooni, mis rääkisid mulle sellest,

milli otsimises olin meeleheiteni jõudnud, ning te sava-
vais silmis oli kannatuse vahi, siis teadsin: kui teid
alandatakse, siis ühendatakse teid.

x

x

Avasin oma hinge uksed maailmale.

Süstulid inimesed ja määrisid omi porisi jalgu mu
hinge kõige parima paiga peegel - pöranõu.

Nüüd puhastan, nüüin - - - - -

Aga, oh häda! Üks laim püsib.

Suur kahtlus, kui vähekelne madu keirub end mu
ümber: kas olen vaid oma rumalas tarmuses pidand
absoluutset puhtust kindlustatuna kõige vastu, või
pean ka eneses pettuma?

H. Kirdosk.

Haigemajas.

Haige tuba on hämar, sest on öö. Saman voodis,
ent mul ei ole und, nagu paljuil mu seltsilisilgi.
Mul ronivad vist jälle sipelgad päaajus, nagu tähendas
kord arst. Ei tea? Nüüda aga ei saa, ehkki praegu
pole valu. Siis aga kannatavad mu naabrid milli-
sed kriipsus näo neil, millised silmad!

Kad kannatawad ja loodavad pääsu. Kõik puluvad
oma jumalat, kes pilvede taga on seltsilised millens
see? Miks palute teda, ta ju võimetu! Miks taha-
te elada teie? Kaduge häbuge sandinised.

Häbuge nii see, kelle korjus viidi eila meie
seast.

O, kuid ta surmaga heitles, kuid ta tõgises ja vints-
les omal asemel, lastes vahel end rootsarili sängi
suvale. Küll nad heitlesid - ihu ja hing. Ihu ei
tahtnud hingel minna lasta ent võimaks süski
rauges ta jõud.

Nägin pärast ta nägu. O, hirmus oli see korjus!
Tummin kuid ämblikud mu ihul joonsid. Nägu kol-
lane, järe, silmad poolavat, sinised, üksteisele su-
rud huuled, mis vast hiljuti suudelnud.

Nii kaduge na teie! Ajage hing omast maanest,
tõgisevast rehest! Kaduge kõik sandid, kes te nii
raipid haisele!

Miks palute oma jumalat, seda võimetut, miks
alandate ennast - ta ju ei vaheta te viletsat,
nõrka keha ilusa terve vastu.

Nii mu seltsilised!

Varem ehk hiljem oleme meiegi saanud laiba, mis
võib siit eila.

Mis sest, et inetu! Siin ei ole midagi ilusat, sant ei
lisa just üldse veeluvat. Terved, tugevad ei salli teid
lahtunuid lombaid. Te olete inimese oma vigasi liik-
miga, te kiidutate teisi. —

Ja mina?

Õudane! Mis nad ütlesid, need suureb targad mehed,
valgeis vilkis?

Ahah, — — — ma saavat terviks, ehk... sõul kerge
õla rehitus, ... midugi saavat ma terviks, aga siis
kuluwat aega, — aastaid. Oh teie jahuad! Arvate, et ma
aru ei saa! Mins peitate? Te võite öelda, kes te soovite in-
imese, kui koor naiste kallal, kes te inimeses mada-
nemist püüate nõualdada, kes te soovite kallal haru-
tate, meist rikut harunesi nõualdades, kes te liinmeid
toigute, ent teie arve uus asumele. Vaat, seba te ei
või seba te ei saa. Ja siis ärge ütlege inimesele, kes
sainuks peab jääma, et ta terviks saab, ärge peate teha!
Puhuge haigest hing, kui see ise minna ei saa, seba
te võite. —

Jaah, nadugi saadid!

Olen lugend, et kuskil ja kumagi häaviteti vigasid
lapsi. —

Milline õnnelik rahvas ning maa!

Kui jäledasti see laps sääl eemal, nurgas naigub.
-Tal on valu, suur valu. Ma tean mis on valu, see
nimetu.

Mina tean.

Tuhat hammast, tuhat nõela, tuhat saage on näri-
mas, torumas, saagimas haiges liinmes. Suur tuli on
sääl põlumas, kustumatu, lõputu. Olen ta põletans,
teens tuhaks mind, selle lihahunniku, selle väriseva tom-
bunese, mis olen mina. Olen need nõelad tõrginud mu
hinge minust.

Aaa ei. — Shus poleb, ja tõrgib nägematu —
ja ei näe lõppu, ei näe lõppu.

Tahaksin tõrjuda nii, et see suur maja laguneks,
et see suur lagi kukuks meie kõnki peale, — et
päästaksin teised ja enda.

Küssugune on valu!

Ent mis teate teie, teie, valust. Teie vaid naerate,
tantsite, naumardate naerdes oma jumalot. —

Kui vihkan teid, teie! Kui vihkan teie teieist

punetavaid nägusid, teie tervid liinmeid, teie tervet veed,
kus pole kõve batsillusi. Kuus vihkam teid, kes te tööm-
salt ja väsimataalt tormate sinna kaugele ja kõrgelt,
mägele haigule, kus teie jumal.

Kas teid midagi ei peata?

Ma ei taha, kas kuullete, ma ei taha, et teie nii tor-
mate. Pidage ometi, oodake, tulge siia, noored torm-
jad?

Tulge ja vaadake meid, pundumisi inetusi. Siis te ei
naera enam.

Oi, kuus tahaksin näha teid siin vintsulemas, kui
vaghakesi. — Kuus tahaksin!

Ilks peame meie üksiinba vintsulema!

Milline näusus!

Ent võimete mu viha. — Teie ei näe ju mind.

Te tormate kui noor sülem —

Teie olete töomsad, sest teie liha ei häise ja teil on
jumal.

Ent kus on väime jumal?

Ma sõber, kas mäletad suvioletut kodumälas?

Kas mäletad, kuus me toona mäanne jooksimel, kumb
etne tippu jõudis, see pidi ennem oma jumala

juure jõuma.

Kui hää oli jooksta!

Alu sober, ma ei saa enam jooksta, ja mul ei ole ka enam jumalat.

Alu jumal, kuhu jäis sina?

S. P.

Tühjaks jäi ...

Ah, närvisid püüa nooruse teel!

Närsket ülevõitlust nukker on meel.

tuskasid tuhast on veel

... midagi nautab el ...

nukrus ja meelitab inimest pettes,

... meeleid pürgeldub viimases võttes.

Kätte ei saanud ... tühjaks jäi käsi

Suimlaps, kas sa siis veelgi ei väsi?

Alus hellitab naha otstarbeteid elu?

Ammu ju ihkab sind toonela talu.

Vaijas pettumus võtluse võimudni, ning
tühjaks jäi väsi ja tühjaks jäi hing.

Kaugelt kui vajaks surutud huul
kuula, kui ümber hauda võin, väin

Kõik kes laulavad armust õhnuvat viit,
võin neid lauljaid on kaugel siit,

kui ütlan üksinda kered ööl
nimetu igatsus hinge sees töö.

Pöörmud valla!

Ellu Jaska.

Pööska uttu
uppus kuu
kaob ruttu
hommik ju

Rohi nastes
pisarad's;
summu astes
mürgaks saab.

Puie varjus
hüplev il,
lambakarjus,
pajupill.

munepäivi
pidama,
nubust leina
nägema.

Elu ella,
mitte nutta!
- Rõõmus valla!
Ära nutta

Ilusad sul es
tulvad
Silmad pisaraves
nutta saab.

Noorte pessimism ja nahtlusd.

L. K.

Noored on rõõmsad, jõuküllased, kergesti vaimustuvad, tulbrootvad. Paralleelis sellega asub nooris elupõlgus ja sügav pessimism, teat mõttes palju algjõulisemalt, ning valulisemalt kui vanus, selle eluga selja taga. Vana tunneb end olevat kodus maakeral, ta on harjunud kõigega: häa ning halbaga. Noor on nagu niilaline, kellele näib uus, kellele silma ~~toovad~~ toovad vööra koha pui-
bused, kes tahaks luua endale koduse ja mugavise
nt koba sejuures mitmeki taunistatasse.

- Vaadeldes noori, näeb neid rõõmsaina, ülemelelikena. Olles ise osa noorust, teab, et sageli see rõõm, vallatamine algjoeline pole. - Naerubane sens, et mitte tõsine olla; laulubane - et mitte vainida. Tundub nagu la-
suns mingi needus noorul, nagu piinaks neid mida-
gi, lamaks nende hingel midagi painajalikku.

Eluibuigi ei saa seda niist väita, kes on veel
lapsinud, jäävadki ehk eluajaks sarnasiks, kes ei
tungi millessegi sügavamale, elavad vaid päevahuvele,
kitsapiinilisile eluhuvele. Arvan: need on õnnelikud,
sest neil on rahu hinges, mis küll suuimaks tegu-
raks õnneliku saavutusel. Briti suur protsent naisist
on rahulikud ilmakodanikud, kes ei mõtle, ei juurde,
ei otsi elu mõtet, või midagi sarnast. See on kahesta-
misväärtlik rahu, mis samase inimese hinges on, kes
elab paindunult ilma seaduste ja traditsioonide alla,
kes lepitab kõigega ja ei taha eales midagi uut, enne-
olematud, eales ei otsi midagi seni leidmatut.

Ent pole ant kõigile jääda „lapsuseseks“. Suur osa
noorust on otsiva, küsiva, mitte kergesti rahuldatava
hingega. Tahesed jäävad niist eluajaks otsigajaks. Pal-
juis poleb ühtu tahi otsimise, küsimise energia. Nab

rahuldub ja, omavad mingi kindla, jäävana il-
mavaate. Niipea kui lõpeb otsimine, rahulolematkus,
tardub hing ja ruubab n. n. ^{juumale} säre tuiimeses.

Ajajam, mil noor oige koikuval pinnal on, mil ta lap-
sepoole varase nooruse töö vaitsvab, üled, mis talle
antakse, vastu võtta ei leia, on suur raskuste aeg, mis
sarnane kiisi tööle raske haiguse puhul. Millise tee va-
lib inimene, millise sihi süü?

Esimene valusaim küsimus on küll: millens elan?
mis on mu eesmärk, mis on mu ootus? Siis: mis
on häa, mis halb, on üldse midagi mõistatav? Ja viimase
kui rasked vastamatu küsimusi. Esimese küsimusega
maaelles võib noor vanemate ette astuda, võib igalt
pääsda lahendust otsida: kuma küsimust mõistetakse,
vastatakse kuidagi, mis hanna küsijat rahuldab.

Ent teise küsimusega avalikkuse ette tulla? tähen-
dab juba riskeerimist. Esiteks on see emale, kes last
hällist saadim häa ja kurja vahel vahet tegema on
õpetanud, pisteks südamet. Ning sageli mõistetakse samast
küsijat, raskelt, otsijat võõrlik või ei mõisteta üldse.

Noores, kes võitaski raskuste palavikus, on raske, kui
tal pole ühtki teed rahustada suutvat, teda ajutiselt

oma mõttega suguerivat autoriteeti.

Raske on inimesel üksi seista. Kui ta põttub, otsib, vahtleb ja jälle põttub, siis läheb ta rahitus välgaranna-
tamatuses. Ta otsib rahulolekut, momentaalselt unustust,
nille sageli leiab vaid ülemelikus lõbutsemises ja lolluses.
Kaitusina võiks võtta üliõpilaste „joomakorporatsioon“
kus vist peasisiks on enesunustamine joomisega.

Mõistsin huxra häält noori, kes jooavad ja süga kaa-
sajavaid rumalusi harrastavad. Viha ja põlgus tõusis
muis, nähes jooenut üliõpilast õllekannuga majakatusel
hallitamas, kuna vilitsale töölele andeks andsin, kui ta
plangi ääres tuinudes kallutas. ... Oli vaid rahju
viimaseist. Arvasin: ta püüab unustada oma vilitsuse.
Ent nüüd võin pra sama hallitavast üliõpilasest tulla. —
Et noormees rohkem mõtleks ja elu mõtteise ning
tuhkuse mõtet endas kannavad, sest järgnebki nende juba
üliõpilase põlv „dumatsmine“ j. m.

Peaks olema autoriteet, kas või jumalõetavaid isikuid,
kille naale võlubes jõutakse läbi suuremast vahtimisperioo-
dist. — Ent nüüdisaja noorsugu kõrgub tunnistamast
autoriteeti. Ei suuda teda rahuldada suumatus geniaalsed,
ammu mõni pääliskaudne moraali jutlustaja. Ja senine

suurim autoriteet — Jumal — on jätnud maha niidisi-
aja noorsoo, kes on maha jätnud Jumala.

Olles üksi, toelud, mõiguvad noored karbetavalt.

On see ehk häda?

Tartu õpilasajakirjad 1922/23.

On mõnda aegam, kus iga keskkool lüüdis vä-
hemalt paari kuu tagant ajakirja — häälekandjat ilma
saata. Kui on Realgümnaasiumi või ühe „Oma“ ilmavalgus-
le tulnud, samuti T. K. K. — koolis õpilaste ühingu ajakiri
N° 1, E. G. G. — is Ringi ajakiri „Hoarav“ N° 1, kuna
T. O. K. G. õpilaste ühingu ajakirjaga „Rada“ N° 1-2 ja
„Raja“ Albumiga maha on saanud. Ülejäänud keskkoolis 1922
— 23 a. vaimusünnitusi pole näha olnud.

Iga ajakiri on omaette tüüp, oma iseloomustavi jooniga;
siiski on nad kõik väga sarnased, peegeldades noorte hingeelu,
arvamisi, osalt vaateid. Kõikist jookseb läbi need, mis korvutet
noorus — pessimismist, aatist, ideaalist ning igamünd ja hal-
vade traditsioone võhkamisest.

„Rada“ N° 1-2 on tüüp nummer, kuigi ei saa teda pare-
maks pidada 1. aastarajuga numbreist. T. S. omas „Mõnda

meie sihtjoonist " on mainelt ja tabimõeldult seadnud
sihid. Puudub kõrgpaatoslin sihti püstitamine, mis paheli-
selt omase noorile. Sepärast olgu teroitel " Raha " № 1-2
esimene lehekülj, mis mõjub nii mõnelegi ülesisa loond
noorele. Suurikajaina esinevad J. Mõte ja Aug. Sepin.
J. Mõte luuletused pole vormilt nii elegandis ja väljalihvrit,
nii Aug. Sepinu omad, ent neis on sisu, on mõte, kuna
Sepin näib olevat loond mõnegi värsi värsi enese pärast.
Mõlemad luuletajad on ruroad, melanvoolsed, ent Mõte
rurbus näib hooavat hingest, kuna Sepin vaid pabril
melanvoolitab. A. Unt on võneldav Rebin Soar' iga: sama
eluline naturalism, värske ja nõudatains kirjeldus. Alfr. f.
"Staalid maal enne renessanssi" oles kokkuvõtlik ja
õpetlik kirjutus, täidab oma koha "Rajas". Ilmaegseina
paistavad sinna juure kuuluvad kirjutused, mis mimes-
graferituna oma ülesannet täita ei suuba: "Staalid maal"
asemel oles vist kohusom "Staalid" olnud.

"Raja" album I. Väga ilus anda välja teinuks aas-
tapäevaks album, millel palju lehekülgi ent pake on, et
nõin leheküljed ei paku küllalt väärtuslikku (muidugi
õpilasajakirja väärtuslikkuse mõõdukuse mõttes). Suule-
tusi on liig rohkesti. Endisile luuletajaile on juure tulnud

B. Sööt, septiseks nurgus, lüütsi rüü, osalt jankaimates
G. Suuts'i, kelle „Tulemaas“ ütlebni lugevat parajasti.
Esirüütus E. Miha'lt on liig paatoslik, liig suuri loo-
tusi panes õpilastühingule. Korda läinud on J. S.-ilt
Byron'i „Kaini“ ülevaade ja „Kairesünd“ kõlge, samuti
Sepiku ja Mõte kõlgit luuletuseb. Mida R. Obe moodne nat-
se ütleba tahab, ei tea. Ja päälegi pole neis „moodsas“
võttes ja lauses maegu enam midagi uut. A. Unt'i
„Kaks laastu“ oles püüand albumist välja jääma, aset
andes millegile „Sainatare põrsa“ taolisele. Minu „Kainla-
tais kavatsusi“ tahab olla midagi lõljetonistlikku, mis
aga täiesti ebaõnnestub. Päälegi on „kavatsusi“ õige õre-
dalt. Bernhard Sööt'i arvustusega ei saa kõigiti nõus olla;
ühes ometi: „Raja“ väljaandmist tuleb teavitada.

„Oma“ N° 8 esineb endises „Oma“ vaimus. Kolme
töö all sisuvas tähis A. R. ja neis kolmes töös on A. R.
ütelnud rohkem, kui mõni teine seda oles teinud. „Noorte
põhmelus“ pole kirjutat liig targalt ega rõõlavalt, ent ta
on tabav ning ajanõhane. Aga kas ei ensi A. R., kui
räägib noorist üldse. Minu arvates on vaid osa „noorte
vaim“ täis idealismi, kuna naugelt suurem osa „noorte
hingi“ järeajas sügub. Samuti rõõbalaind on A. R.

ambussona, naaskuste, inimeste vaatlus. Sagedas A. R.

"Õhtu E. K. K. S. T. G. VII klassile" näis mulle algul, et kirjutus on värvitu ja ilmetu. Kuid pea algus, et kirjeldatav õhtu oli värvitu ja ilmetu, kuna kirjeldajal on meisterlikult, nii et lugeja mainit õhtu meeleolu esile tuleb. Siiski oleks võinud rohkem huumori panna tükisse. Ab. K.

"Kas sine lugu" on üks keskmise lugu, tahab vist "hinnu ja vabaduse juttu" kuuliselt pööras olla. Suuletusiga esimene kirja autor A. K. Kõrbalainum on "Bestlased" — millest on haruldast õnnestunud esimene sahm. V. V. "Jaaniõel" on vana laul — sentimentaalne süvöö armastus-unistus — unenägu. Soovitavaks on teaduse raasukesed õpilaskirjandus, nii nad täiendavad koolis täiendavad. Seda pole aga A. Simoni "Atomijõu kasutamine", millel on vähe õpetaja aru nõutöö näie juures.

Kuna keelelise kirjanduse kindluse nii "Rajas" nii "Omas" ette tulevad, saab "Oma" peale selle mõnegi jäme- da veaga hakkama, n. l. 8. "utem" pro "utem".

J. K. K. — kooli "Õpilaste ühingu ajakiri" Nr. 1.

Kaardid haruldased, algupäraseid, — sinu mitte. Kuna el- pool käsitlet. Sarnaselt näib voolavat igas oma mahl, voolab mainitus praegu veri. Pilt kolmandal lehel.

nülgel on ilus, ent ta siin pole vist ant mõista pal-
juile "ja hoopis me eneste veri" on väärtuslikum lehenülg
roogu ajakirjas. Järgneb B. I. artikkel "Amapärase kultuuri
"võrre tegevuse", mis on liig rüüa, selgitab ja selitab sama-
selt mõne provintsi ajalehe kirjutusele. Muist teist on nime-
amisväärt, "Kaus sõpra" Dr.-lt. Suuletajaid on mitu, ent
suuletus on praegu kõig ühesuguse värviga, vaid Kivi-
saar'i "Mis mind vaevab" erineb.

Mis puutub E. I. G. Kirj-Teab. Ringi ajakirja "Käärak"
Nr. 1, siis sisetan talle liig lähedal, siis et arvustada teha
nõu teiste ajakirjaga.

L. K.